

# Kniha Daniel — sto šedesát dva

## *Prorocký čas Říma: Odhalení vidění*

Jeff Pippenger

2024-03-27

Řím zakládá vidění a Řím je zjeven ve svém „čase“. Toto je výrok sestry Whiteové, v němž uvádí to, co by mělo být chápáno jako zřejmé:

„Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy je určité, nikoli mystické a nesrozumitelné. Je v ní znovu zachycena táž linie proroctví jako v Danielovi. Některá proroctví Bůh zopakoval, a tím ukázal, že jim má být přikládána důležitost. Pán neopakuje věci, které nemají velký význam.“ Manuscript Releases, svazek 9, 8.

„Pán neopakuje věci, které nejsou nijak zvlášť významné,“ a „časy“ spojené s Římem se opakují znovu a znovu. Je „nesmírně důležité“ porozumět „času“ spojenému s Římem, neboť právě ten odhaluje Řím jako předmět, který ustanovuje vidění. Sedmkrát je v Danielovi a ve Zjevení přímo zmíněno tisíc dvě stě šedesát let papežské vlády.

A bude mluvit veliká slova proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího; a bude se domnívat, že změní doby a zákon; a budou vydáni do jeho ruky až do času a časů a polovice času. Daniel 7,25.

I slyšel jsem muže oděného v kment, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při Tom, který žije na věky, že to bude po čas, časy a polovinu času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se dovrší. Daniel 12,7.

Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť je dáno pohanům, a oni budou po dvaatřicet měsíců šlapat po svatém městě. Zjevení 11,2.

A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v zíněném rouchu. Zjevení 11,3.

A ta žena uprchla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živil tišíc dvě stě šedesát dnů. Zjevení 12,6.

A té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby odletěla na poušť, na své místo, kde je živena čas a časy a půl času, před tváří hada. Zjevení 12,14.

A byla jí dána ústa, která mluvila veliké věci a rouhání; a byla jí dána moc, aby působila čtyřicet a dva měsíce. Zjevení 13,5.

Těchto sedm přímých odkazů představuje různé konkrétní prorocké charakteristiky Říma. Právě v těchto pasážích je Řím zjeven. Sestra Whiteová dodává, že tato období jsou také znázorněna jako „tři a půl roku neboli 1260 dní“. V Bibli nenajdete ani tři a půl roku, ani „tisíc dvě stě šedesát dní“. Sestra Whiteová jednoduše odpovídajícím způsobem uplatňuje výpočet těchto sedmi odkazů.

„V 13. kapitole (verše 1–10) je popsána jiná šelma, „podobná levhartu“, jíž drak dal „svou moc, svůj trůn a velikou pravomoc“. Tento symbol, jak věřila většina protestantů, představuje papežství, které nastoupilo na místo moci, trůnu a pravomoci, jež kdysi náležely starověké římské říši. O šelmě podobné levhartu je prohlášeno: „Byla jí dána ústa, mluvící veliké věci a rouhání.... I otevřela svá ústa k rouhání proti Bohu, aby se rouhala jeho jménu i jeho příbytku a těm, kteří přebývají v nebi. A bylo jí dáno válčiti se svatými a přemáhati je; a byla jí dána moc nad každým pokolením i jazykem i národem.“ Toto proroctví, které je téměř totožné s popisem malého rohu v Danielovi 7, nepochybně ukazuje na papežství.“

„Byla mu dána moc, aby jednal čtyřicet dva měsíců.“ A prorok praví: „Viděl jsem jednu z jeho hlav jakoby smrtelně zraněnou.“ A opět: „Kdo vodí do zajetí, půjde do zajetí; kdo zabíjí mečem, musí být mečem zabit.“ Čtyřicet dva měsíců je totéž jako „čas a časy a polovina času“, tři a půl roku neboli 1260 dnů z Daniela 7 — období, během něhož měla papežská moc utlačovat Boží lid. Toto období, jak bylo uvedeno v předchozích kapitolách, začalo nadvládou papežství roku 538 po Kr. a skončilo roku 1798. Tehdy byl papež zajat francouzským vojskem, papežská moc utrpěla svou smrtelnou ránu a naplnilo se proroctví: „Kdo vodí do zajetí, půjde do zajetí.“ Velké drama věků, 439.

S inspirovanou autoritou považovat také tři a půl roku za „čas“, který „odhaluje“ Řím, vystupují na povrch i další biblické odkazy na Řím.

Ale vpravdě vám pravím, mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, když nebe bylo zavřeno po tři léta a šest měsíců, když po vsí zemi nastal veliký hlad. Lukáš 4,25.

Tři a půl roku Eliášova působení spojuje toto období s Jezábel, která je symbolem papežského Říma v církvi v Thyatíře.

Ale mám proti tobě několik věcí: trpíš ženu Jezábel, která si říká prorokyně, a učí a svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli obětované modlám. A dal jsem jí čas, aby činila pokání ze svého smilstva, ale neučinila pokání. Zjevení 2,20.21.

„Čas“ dáný čtvrté církvi, představované Jezábel, je také „prostor“.

Eliáš byl člověk podléhající stejným slabostem jako my, a horlivě se modlil, aby nepršelo; a na zemi nepršelo po dobu tří let a šesti měsíců. Jakub 5,17.

Když sestra Whiteová komentuje, že čtyřicet dva měsíců je totožných s tisícem dvěma sty šedesáti dny, označuje toto období jako „ony dny“, o nichž mluvil Kristus.

Zde zmíněná období — „čtyřicet dva měsíců“ a „tisíc dvě stě šedesát dní“ — jsou totožná a obě představují dobu, během níž měla Kristova církev trpět útlakem ze strany Říma. Těchto 1260 let papežské nadvlády začalo roku 538 po Kr., a mělo tedy skončit roku 1798. Tehdy vstoupilo do Říma francouzské vojsko a zajalo papeže, který zemřel ve vyhnanství. Ačkoli byl brzy nato zvolen nový papež, papežská hierarchie od té doby již nikdy nebyla schopna vykonávat moc, kterou předtím měla.

„Pronásledování církve nepokračovalo po celé období 1260 let. Bůh ve svém milosrdenství ke svému lidu zkrátil čas jejich ohnivě zkoušky. Když Spasitel předpovídal „velké soužení“, které

mělo postihnout církev, řekl: „A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo; ale kvůli vyvoleným budou ty dny zkráceny.“ Matouš 24,22. Vlivem reformace bylo pronásledování ukončeno před rokem 1798.“ Velké drama věků, 266.

Kristus a sestra Whiteová ztotožňují výraz „oněch dnů“ s „časem“, který označuje papežský Řím. Když Daniel ve verši třicet jedna jedenácté kapitoly hovoří o pronásledování, jež následovalo po dosazení papežství na trůn země, označuje tuto dobu pronásledování jako „mnoho dnů“.

A zbraně povstanou z jeho strany a poskvrní svatyni pevnosti, odstraní každodenní oběť a postaví ohavnost pustošící. A ty, kdo jednají bezbožně proti smlouvě, zkazí lichocením; ale lid, který zná svého Boha, bude silný a bude konat veliké činy. A ti z lidu, kteří mají rozum, budou vyučovat mnohé; přece však budou po mnoho dní padat mečem, plamenem, zajetím a loupeží. Daniel 11,31–33.

Řím je zjeven ve spojitosti s prorockým časem, který je s ním spojen; proto Pavel říká, že člověk hříchu bude zjeven „ve svém čase“. Skutečnost, že Řím ustavuje vidění, které, neznáme-li je, zahyneme, objasňuje, proč je tento prorocký čas tak často a tolika způsoby znázorňován, neboť Bůh „neopakuje věci, které nejsou nijak zvlášť významné“. V předchozích verších je rovněž vyznačen konec tohoto časového období.

A ti, kdo jsou mezi lidem rozumní, budou poučovat mnohé; avšak po mnoho dnů budou padat mečem i plamenem, zajetím i loupeží. Když pak budou padat, dostane se jim malé pomoci; ale mnozí se k nim připojí s lichocením. A někteří z těch rozumných padnou, aby byli vyzkoušeni a očištěni a zběleni, až do času konce; neboť to jest ještě pro čas ustanovený. Daniel 11,33–35.

„čas konce“ „ještě je pro určený čas“. Hebrejské slovo přeložené jako „určený“ je „moed“ a znamená stanovený čas nebo ustanovené setkání. Prorocký význam a důležitost „určeného času“ v knize Daniel je patrná z toho, jak často je zmiňován. Jen velmi málo laodicejských adventistů, pokud vůbec nějaký, rozpoznává, že rok 1989 byl „časem konce“, a že tedy rok 1989 byl určeným časem. Bylo to ustanovené Boží setkání, kdy měl odpečetit poznání pro hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Z tohoto důvodu kniha Daniel podává svědectví o skutečnosti, že „určený čas“ označuje příchod „času konce“. V Danielovi osm je tento prorocký symbol představen.

A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zvolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. I přišel blízko k místu, kde jsem stál; a když přišel, ulekl jsem se a padl jsem na svou tvář; ale řekl mi: Pochop, synu člověka, neboť to vidění se vztahuje k času konce. A když se mnou mluvil, upadl jsem na tváři k zemi do hlubokého spánku; ale dotkl se mne a postavil mne zpříma. A řekl: Hle, dám ti poznat, co se stane v posledním čase hněvu; neboť v ustanoveném čase bude konec. Daniel 8,16–19.

Stejně jako v jedenácté kapitole je slovo „konec“ ve výrazu „čas konce“ v těchto verších jiné hebrejské slovo než to, které je přeloženo jako „ustanovený“. Čas konce představuje období, které začíná v ustanoveném čase. „Ustanovený čas“ (moed) je určené ustanovení a čas konce (hebrejské slovo „gets“) je časové období, které začíná v ustanoveném čase. Je to onen „čas“, který zjevuje Řím, a tento „čas“ je natolik důležitý, že konec tohoto časového období i období, které následuje po konci onoho času, jsou dosvědčeny několika svědky. Ve dvacátém čtvrtém verši jedenácté

kapitoly Danielovy knihy je pohanský Řím označen jako ten, který vládne světu po „čas“.

Symbolický „čas“ je tři sta šedesát let, neboť v biblickém roce je tři sta šedesát dnů. Pohanský Řím vládl po „čas“ a papežský Řím vládl po „čas, časy a polovinu času“. Moderní Řím vládne po symbolickou „hodinu“ neboli po symbolických „čtyřicet dva měsíců“. Po roce 1844 již není žádný prorocký čas, a proto „hodina“ a „čtyřicet dva měsíců“ označují období od brzy přicházejícího nedělního zákona až do uzavření lidské doby milosti. Pohanský Řím však vládl svrchovaně od bitvy u Actia roku 31 př. Kr. až do doby, kdy Konstantin v roce 330 přenesl hlavní město říše do Konstantinopole. Víme, že následující verše hovoří o pohanském Římu, neboť Kristus je zde představen jako „kníže smlouvy“, který „bude zlomen“, když byl ukřižován. Mocí, která tehdy vládla, byl pohanský Řím, a proto verše, na něž se nyní podíváme, označují pohanský Řím.

A na jeho místě povstane opovrženímhodný člověk, jemuž neodevzdají královskou čest; avšak přijde pokojně a lichocením se zmocní království. A ramena povodně budou před ním smetena a zlomena; ano, i kníže smlouvy. A po smlouvě uzavřené s ním bude jednat lživě; neboť vytáhne a zesílí s malým lidem. Pokojně vejde i do nejurodnějších krajín provincie; a učiní, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozptýlí mezi ně kořist a lup i bohatství; ano, bude osnovat své úklady proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,21–24.

Slovo „proti“ v poslední větě těchto veršů ve skutečnosti znamená „z“ a verš říká, že pohanský Řím bude vládnout (předpovídat jeho úklady) „ze“ své pevnosti (města Říma) po tři sta šedesát let.

„Verš 24. Pokojně vtrhne i do nejurodnějších míst provincie a učiní to, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozptýlí mezi ně kořist, lup a bohatství; ano, bude osnovat své záměry proti pevnostem, avšak jen na čas.“

„Obvyklým způsobem, jímž národy před dobami Říma získávaly cenné provincie a bohatá území, byla válka a dobytí. Řím měl nyní učinit to, co neučinili otcové ani otcové jejich otců; totiž nabýt těchto držav pokojnými prostředky. Tehdy byl zaveden obyčej, dříve neslýchaný, že králové odkazovali své království Římanům závětí. Tímto způsobem Řím získal do držení rozsáhlé provincie.“

„A ti, kteří se tak dostali pod nadvládu Říma, z toho měli nemalý prospěch. Bylo s nimi jednáno laskavě a shovívavě. Bylo to, jako by se mezi ně rozdělovala kořist a lup. Byli chráněni před svými nepřáteli a odpočívali v pokoji a bezpečí pod záštitou římské moci.“

„K pozdější části tohoto verše podává biskup Newton myšlenku předpovídání úkladů z pevností, namísto proti nim. To Římané činili ze silné pevnosti svého města na sedmi pahorcích. „Až do času;“ nepochybně prorockého času, 360 let. Od kterého bodu mají být tato léta počítána? Pravděpodobně od události, která je uvedena v následujícím verši.“

„Verš 25. A probudí svou sílu a svou odvahu proti králi jihu s velikým vojskem; a král jihu bude podnícen k boji s vojskem velmi velikým a mocným; ale neobstojí, neboť proti němu budou osnovat úklady.“

„Verše 23 a 24 nás přivádějí od období smlouvy mezi Židy a Římany, roku 161 př. Kr., až k době, kdy Řím získal všeobecnou nadvládu. Verš, který je nyní před námi, staví před zrak

energické tažení proti králi jihu, Egyptu, a událost pozoruhodné bitvy mezi velikými a mocnými vojsky. Udály se takovéto události v dějinách Říma přibližně v této době? — Ano, udály. Tou válkou byla válka mezi Egyptem a Římem; a tou bitvou byla bitva u Actia. Pohledme stručně na okolnosti, které vedly k tomuto konfliktu.“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 271–273.

V následujících verších Daniel znovu odkazuje na určený čas a na konec.

A pozdvihne svou moc i svou odvahu proti králi jihu s velikým vojskem; a král jihu se vyburcuje k boji s převelikým a mocným vojskem; avšak neobstojí, neboť budou proti němu strojit úklady. Ano, ti, kteří jedí z podílu jeho pokrmu, jej zahubí, a jeho vojsko se rozlije; a mnozí padnou pobiti. A srdce obou těchto králů budou nakloněna ke zlému, a budou mluvit lži u jednoho stolu; avšak nepodaří se to, neboť konec přijde až v určený čas. Potom se navrátí do své země s velikým bohatstvím; a jeho srdce bude proti svaté smlouvě; a vykoná své záměry a navrátí se do své země. V určený čas se vrátí a potáhne proti jihu; ale nebude tomu jako poprvé ani jako podruhé. Daniel 11,25–29.

V osmé kapitole Gabriel určil, že „chazon“, vidění o dvou tisících pěti stech a dvaceti letech, se uzavře v ustanoveném čase, a tehdy začne období označené výrazem „čas konce“. V tomto úseku je ustanovený čas koncem tří set šedesáti let, během nichž bude pohanský Řím svrchovaně vládnout světu. V tomto úseku není žádný „čas konce“, neboť zde nebylo nic zapečetěno, co by mělo být na konci onoho období dějin odpečetěno.

V osmé kapitole knihy Daniel je vidění o „posledním konci“ rozhořčení, jímž bylo dva tisíce pět set dvacet let, která končila ve stejnou dobu jako dva tisíce tři sta let, zapečetěno až do „času konce“; neboť roku 1844, který byl ustanoveným časem obou vidění, bylo světlo třetího anděla odpečetěno. V Danielovi 11, verších 30 až 36, na konci „prvního rozhořčení“ roku 1798, mělo nastat období znázorněné jako „čas konce“, kdy bylo světlo prvního anděla odpečetěno. Proroctví o čase pohanského Říma tedy nemělo čas konce, nýbrž pouze ustanovený čas, jenž určoval, kdy se završilo tři sta šedesát let; avšak ustanovený čas roku 1798 i ustanovený čas roku 1844 oba odpečetily poselství, jemuž mělo být porozuměno v období znázorněném jako „čas konce“.

Řím je zjeven tak, jak je prorocky znázorněn v rámci svého prorockého času. „Čas, časy a polovina času“, „čtyřicet dva měsíců“, „tisíc dvě stě šedesát dnů“ a „tři a půl roku“ jsou některé z různých symbolů, které představují období, kdy papežství vládlo během temného středověku. Časové období, které spojuje hnutí mileritů s hnutím sto čtyřiceti čtyř tisíc, činí sto dvacet šest let. Sto dvacet šest je také symbolem tisíce dvou set šedesáti dnů, neboť je desátkem neboli desetinou tohoto počtu. Sto dvacet šest let od vzpoury roku 1863 až do ustanoveného času v roce 1989 označuje rok 1989 za Boží ustanovené setkání s Jeho lidem posledních dnů.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Jak máme zkoumat Písma? Máme postupně zatloukat kolíky svých nauk a pak se snažit přivést celé Písmo k souladu se svými ustálenými názory, anebo máme své myšlenky a stanoviska přinášet k Písmům a ze všech stran poměřovat své teorie Písmy pravdy? Mnozí, kdo čtou Bibli, ba ji i vyučují, nechápou drahocennou pravdu, kterou vyučují nebo studují. Lidé se

drží bludů, ačkoli je pravda jasně vyznačena; a kdyby jen přinášeli své nauky ke slovu Božímu a nečetli slovo Boží ve světle svých nauk, aby dokázali správnost svých představ, nechodili by v temnotě a slepotě ani by neudržovali blud. Mnozí dávají slovům Písma takový význam, který vyhovuje jejich vlastním názorům, a svými mylnými výklady Božího slova uvádějí v omyl sami sebe a klamou druhé. Když se ujímáme studia Božího slova, měli bychom tak činit s pokorným srdcem. Veškerá soběstřednost, veškerá láska k originalitě má být odložena. Dlouho zastávané názory nesmějí být pokládány za neomylné. Právě neochota Židů vzdát se svých dávno ustálených tradic se stala příčinou jejich záhuby. Byli rozhodnuti nevidět žádnou chybu ve svých vlastních názorech ani ve svých výkladech Písma; ale ať už lidé zastávali určité názory jakkoli dlouho, nejsou-li zřetelně podepřeny psaným slovem, mají být odloženy.

„Ti, kdo upřímně touží po pravdě, nebudou váhat vystavit svá stanoviska zkoumání a kritice a nebudou se rozčilovat, když bude jejich názorům a myšlenkám odporováno. Takový duch byl mezi námi pěstován před čtyřiceti lety. Scházeli jsme se obtíženi v duši a modlili se, abychom byli jedno ve víře i v učení; neboť jsme věděli, že Kristus není rozdělen. Jeden bod po druhém se stával předmětem zkoumání. Tato zasedání zkoumání se vyznačovala vážností. Písmo bylo otevíráno s pocitem posvátné bázně. Často jsme se postili, abychom byli lépe uzpůsobeni k porozumění pravdě. Po vroucí modlitbě, nebyl-li některý bod pochopen, byl prodiskutován a každý svobodně vyjádřil svůj názor; pak jsme se znovu skláněli k modlitbě a k nebi stoupaly naléhavé prosby, aby nám Bůh pomohl dosáhnout jednoty v poznání, abychom byli jedno, jako Kristus a Otec jsou jedno. Bylo prolito mnoho slz. Když jeden bratr káral druhého pro jeho otupělost v chápání, protože nerozuměl určitému oddílu tak, jak mu rozuměl on, ten pokáraný potom vzal svého bratra za ruku a řekl: ‚Nezarmucujme Ducha svatého Božího. Ježíš je s námi; zachovejme si pokorného a učitelného ducha;‘ a oslovený bratr řekl: ‚Odpusť mi, bratře, ukřivdil jsem ti.‘ Poté jsme se opět sklonili k další době modlitby. Takto jsme trávili mnoho hodin. Obvykle jsme spolu nestudovali déle než čtyři hodiny v kuse, avšak někdy byla celá noc strávena slavnostním zkoumáním Písma, abychom porozuměli pravdě pro naši dobu. Při některých příležitostech na mne sestoupil Duch Boží a obtížné pasáže byly objasněny skrze Bohem ustanovený prostředek, a pak nastal dokonalý soulad. Všichni jsme byli jedné mysli a jednoho Ducha.“

„Usilovali jsme s největší opravdovostí o to, aby Písma nebyla překrucována podle názorů kteréhokoli člověka. Snažili jsme se učinit naše rozdíly co nejmenšími tím, že jsme se nezdržovali u bodů méně důležitých, o nichž panovaly rozličné názory. Břemenem každé duše však bylo přivodit mezi bratřími takový stav, který by byl odpovědí na Kristovu modlitbu, aby jeho učedníci byli jedno, jako on i Otec jedno jsou. Někdy se jeden nebo dva z bratří tvrdošíjně stavěli proti předloženému názoru a dávali průchod přirozeným citům srdce; když se však tato nálada projevila, přerušili jsme své zkoumání a odročili své shromáždění, aby každý měl příležitost jít k Bohu v modlitbě a bez rozhovoru s druhými studovat sporný bod a prosit o světlo z nebe. S projevy přátelskosti jsme se rozcházel, abychom se co nejdříve opět sešli k dalšímu zkoumání. Někdy na nás moc Boží zřetelně sestoupila, a když jasné světlo odhalilo body pravdy, společně jsme plakali i radovali se. Milovali jsme Ježíše; milovali jsme se navzájem.“

„V oněch dnech Bůh pro nás působil a pravda byla našim duším drahá. Je nezbytné, aby naše jednota dnes byla takového rázu, že ob stojí ve zkoušce soužení. Zde jsme ve škole Mistra, abychom byli připravováni pro školu nahoře. Musíme se naučit snášet zklamání způsobem podobným Kristu a poučení, které nám to přinese, bude pro nás velmi důležité.

„Musíme se mnohému naučit a mnohému, přemnohému odnaučit. Jedině Bůh a nebe jsou neomylní. Ti, kteří se domnívají, že se nikdy nebudou muset vzdát nějakého draze chovaného názoru, že nikdy nebudou mít příležitost změnit své mínění, budou zklamáni. Dokud budeme s neústupnou umíněností lpět na svých vlastních představách a názorech, nemůžeme mít onu jednotu, za kterou se Kristus modlil.“ Review and Herald, 26. července 1892.